

KAO MARIJA

U adventsko se vrijeme susrećemo sa tekstovima, psalmima i antifonama kojima je zajednička tema iščekivanje obećanog. Sve je prepuno zazivanja i obećanja da će doći Zazivani, da će se snovi svačijeg srca ispuniti. U tomu iščekivanju svakako je nezaobilazna Ona po kojoj nam je nebo postalo opipljivo u Riječi koju je primila u svoje srce, Riječi koja je tijelom postala i nastanila se među nama.

U Marijinu su biću, kao njoj upućene, odzvonile riječi starozavjetnog proroštva o rođenju: "Evo začeti ćeš i roditi Sina i nadjenut ćeš mu ime Isus." (Lk 1,31)

Kao Židovka, zacijelo je već s majčnim mlijekom upijala vjeru u ispunjenje obećanja danog po prorocima. Ipak, trenutak navještenja pripada njoj samoj, i to ne kao nešto čime je iščekivanje došlo svome kraju i čime je njezin život došao svome ispunjenju i vrhuncu. To je trenutak u kojemu se otvorila novom iščekivanju i osluškivanju putova ostvarenja Očeve volje. Riječ joj je bila milošću darovana, ponuđena, ali je i postala tijelom od njezinoga tijela i Marijina blizina s njezinim čedom je bila prožeta svime što prožima ljudske blazine takve vrste. Vjerojatno je imala svoje snove o Isusovu rastu, o tome kakav će biti i što postati. Ali njezina nam šutnja kroz evanđeoske tekstove najrječitije govori o tome da su ti snovi njenoga srca bili puno tiši od trenutka Navještenja.

Roditelji svojoj djeci daju imena u kojima najčešće i projiciraju sve lijepo na što ih asocira to ime. Ili sve uspomene na nekoga tko se svojim imenom usjekao u njihove živote. S Marijom nije tako. Njoj je rečeno: "...i Nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega." Kad bi i osjetila u svome srcu pokrete koji su joj pripadali kao majci, kad bi ga zazivala imenom u tisuću boja čežnje, radosti i briga u glasu svakako je to bilo tiše od glasa Navještenja. Moralo je biti tiše jer je s Njim i po Njemu otvorila srce stvarnosti koja je nadilazi, a u koju je mogla uranjati samo po potpunom predanju vlastite joj volje. U ljubavi!

Ona je na najizvrsniji način prošla put koji je i nama ponuđen. Svatko od nas duboko u sebi nosi trenutak u kojemu smo obasjani Isusovom prisutnošću, trenutak od kojega, kao od časa Navještenja, u nama počinje rasti sjeme Riječi. I ako imamo iskustvo gledanja novim očima svijeta i života, onda je to valjda iskustvo toga trenutka, trenutka prožetosti Riječju i svijesti da naši životi i sve

što u njima posjedujemo i što bi nam moglo značiti ne pripada nama nego stvarnosti koja nas nadilazi i u koju smo pozvani uranjati do savršenog jedinstva s Gospodinom. Mnogi kršćani su svjesni činjenice da nam je s Isusom i po Njemu sve darovano, da se otkupljenje dogodilo, da je sva patnja za nas isplaćena, sav dug isplaćen i to je kao dosta.

Ali Otajstvo Kristova rođenja, smrti i uskrsnuća je nešto što bi puno dublje trebalo prožimati naše živote, što bi ih trebalo preobraziti u ljude koji pripadaju redu jedne druge stvarnosti koja nas nadilazi. Iskustvo Duhova u prvoj Crkvi o tome govori. Životi svetaca o tome govore. Konačno, o tome govore i životi onih koji su se u ponoru vlastite nemoći i patnje našli preplavljeni otkupiteljskom snagom Riječi i života koji struji iz nje.

Zašto je nama teško i onda kada smo usidreni u sigurnosti da Gospodin vodi i upravlja našim životima, da smo zamilovani i pozvani, na neki način kao i Marija, zašto nam je teško ostati otvorenima i spremnima na neizvjesnost i nesigurnost puta koji predstoji do punine koja nam je obećana i u klici dana.

Marija i nakon Navještenja koje je punina njezine čežnje za Gospodinom ostaje otvorena nečemu što još ne poznaje. Mi se valjda zaustavimo na početku iskustva Gospodinove blizine i ono postaje mjerilo za sva naša iskustva Njega, za sve naše blizine s Njim i drugima. Dobro je imati mjerilo u Gospodinu, ali sve što o Njemu možemo iskusiti i znati nije On sam ma kako bilo pozitivno, korisno i dobro.

I to osjećamo negdje u dubini svoje nestalnosti, u nezadovoljstvu onim što jest. U promjenjivosti raspoloženja i naše raspoloživosti znamo da negdje iznutra nismo srasli s Njime onako kako On želi, onoliko koliko nas želi. Može se dogoditi da gonjeni tim svetim nemirima, kao ono na početku iskustvom blizine, zakoračimo malo dalje u osluškivanju Očeve volje. I da bismo je mogli čuti i poslušati trebalo bi utišati srce pred svime što mislimo da On jest, zatvoriti sva sjetila pred onim u čemu smo ga prije nalazili i zaploviti pučinom koju ne poznajemo. Sami. I kao bez Njega. Kao što je i Marija stišavala svoje srce pred blizinom Sina koji je uz nju bio najstvarnije i najtvarnije, a da bi mogla ostati otvorena putu Očeve volje koji je, na osobit način, započeo blagim glasom Navještenja.